

Rebeca Green

Gift

18+

Rebeca Green

Gift
(Ajándék)

Rebeca Green

GIFT

(AJÁNDÉK)

Rainbow könyvek: 2. kötet

© Rebeca Green 2024. 10. 28.

Magyarországon kiadja a
HELMA Kiadó

A szerző eddig megjelent könyve:

Silk (Selyem)

Tartalomjegyzék

A SZERZŐ ÜZENETE:	9
A LEGÉNYBÚCSÚ, AVAGY AHOGY AZ EGÉSZ ELKEZDŐDÖTT	10
AZ ELCSESZETT SZÜLETÉSNAP.....	15
A BARÁTSÁG KÖTELEZI!	21
KÓBOR GONDOLATOK.....	25
MINDEN ROSSZBAN VAN VALAMI JÓ!.....	30
AMIKOR A FAGYI VISSZANYAL.....	35
MÉG EGY KÖZÖS REGGEL.....	38
DILEMMA.....	41
AMIKOR A CSALÁD MELLETTED ÁLL.....	46
MI VAN, HA A FÉRFIAKHOZ VONZÓDOM?!.....	51
A PATAK NEDVES, AZ ÉJSZAKA MEG SÖTÉT.....	59
ÜZLET ÉS BARÁTSÁG	65
EGY NEM VÁRT FORDULAT.....	71
A NAGY VALLOMÁS.....	74
HIVATALOSAN, DE TITOKBAN... ..	79
AJÁNDÉK.....	89
AZ ÉJSZAKA LEPLE ALATT.....	96
EKÖZBEN A NAPPALIBAN.....	102
ÚJ NAP, ÚJ KIHÍVÁS	104
MINT AZ ÚTHENGER... ..	109
GYANÚS CSEND.....	115
A FAGYI MEGINT VISSZANYAL.....	120
AZ UTOLSÓ SZEMÉTSÉGEK.....	122
A MEGÉRDEMELT PIHENÉS.....	128
ÚJ TAPASZTALAT.....	139
EGY ÚJ HELYZET	150

MÉG KÉT NAP A PARADICSOMBAN.....	159
VÉGRE A JAKUZZIBAN!	168
GYÖNYÖRŰ NAPFELKELTE.....	174
ÚJABB KALANDOZÁSOK.....	181
A BULVÁRMÉDIA NEM ALSZIK.....	189
KIVÁRÁSRA JÁTSZANI	192
UGYANEKKOR A NAPPALIBAN.....	196
EGY EMLÉKEZETES SAJTÓTÁJÉKOZTATÓ.....	199
VÉGE A BUJKÁLÁSNAK!.....	208
ÉLŐADÁSBAN.....	211
TIZENEGY HÓNAPPAL KÉSŐBB	215
A MUNKÁN TÚL IS VAN ÉLET.....	222
HÁROM ÉVVEL KÉSŐBB.....	225
DERÜLT ÉGBŐL ATOMBOMBA.....	232
ÖT ÉV MÚLVA, KARÁCSONYKOR	238
A HELMA KIADÓ KÖNYVAJÁNLÓJA	242
Rebeca Green: Silk.....	243
Sky S.T.: Vigyázat! Jövök!.....	248
Sky S.T.: Vigyázat! Nyaralok!.....	251
Sütő Éva: Olivia Fox naplója – 1. rész	259
Sky S.T.: Bizz bennem!	264
Sky S.T.: Az Asperg család – Emily (második rész).....	272
Sky S.T.: Erotikus Történetek Antológiája (18+)	278
Sky S.T.: Régi mesék új köntösben (18+)	292

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Kiadó

Cím: 8630 Balatonboglár, Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30) 499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője: Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024. 10. 28.

ISBN 978-963-639-720-3

Copyright

Borítóterv: Bakó Lilla

Olvasószerkesztő, korrektor: Sike Erzsébet

A szerző elérhetősége:

<https://web.facebook.com/profile.php?id=61564815784013>

Szerzői jog – Copyright: 2024 by © Rebeca Green

Minden jog fenntartva – All right reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaroló vagy – visszakereső rendszert.

A könyv bármely részletének a közléséhez, bármilyen céllal, a kiadó írásbeli engedélye szükséges, kivételt képeznek a Helma Kiadó és az MKMT mozgalom hivatalos bloggerei, akik 600 (azaz hatszáz) karakter erejéig szabadon idézhetnek a könyvből.

Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

A szerző üzenete:

Melegnek lenni nem betegség, és nem bűn!

Ne ítéld meg másokat!

A legénybúcsú, avagy ahogy az egész elkezdődött

Az Art Hotel egyik különtermében már órák óta tartott a legénybúcsú. A fiúk szorgalmasan vedeltek, valamint felváltva röhögtek és próbáltak mindenféle pajzán nótákat énekelni, többnyire sikertelenül, mert legtöbbször az első sort már nem követte a második, pláne a harmadik. Abban az állapotban voltak, amikor jókat nevettek minden, akár azon is, ha a kisujjukat mutatták egymásnak.

A felszolgálók előre dörzsölték a kezüket, mert ilyen fogás mellett szép jutalék várt rájuk az éjszaka végén, és abban is biztosak voltak, hogy a vőlegény sem fog megfélemezni róluk. Nem olyan fajta. Volt már itt bulija, nem kevés.

Alfonz, ez a bizonyos vőlegény sem volt már szomjas, amikor elindult a beígért lakosztály felé, hogy végre kicsomagolhassa a neki szánt ajándékot.

Ismervén a barátait, sejtette, mi vár rá, csak azt nem tudta, hogy képes lesz-e még bármit kezdeni vele.

Sajnos, nem bírta jól az alkoholt, valamint azt is tudta, hogy Amber, a menyasszonya szemében többet nyom a latba a családjának a pénze, mint az ő férfiasnak nem mondható megjelenése, és ez most egy kicsit elszomorí-

totta. Ebben a szomorúságban jócskán benne volt az elmúlt néhány óra alatt elfogyasztott töméntelen mennyiségű alkohol is.

Mert egyébként már régen nem érdekelte, hogy Amber miért őt választotta.

Hogy nem a szemüvege, vagy a kicsit O lába miatt, az biztos. Kockás hasa is csak akkor volt, ha kockás inget vett magára.

Ráadásul a szex sem volt valami fergeteges köztük, annak ellenére, hogy Amber mindig hatalmasokat sóhajtott, meg a végén visítózott, dobálta magát, de Alfonz tudta jól, hogy ennek semmi köze nincs az orgazmushoz.

Szimplán színjáték.

Abból is a rosszabb.

Valószínűleg ezért lett Amber jogász, és nem színész. Mert az utóbbinak csapnivaló lett volna.

Alfonznak azonnal eszébe is jutottak a boldog, Ambermentes egyetemi évek. Akkor volt egy barátnője, egy olasz lány, na, neki volt orgazmusa! Érezte, amikor ott, belül, rászorított a hímveszőjére!

Sajnos, az ötödik év végén vissza kellett térnie a családjához Rómába. Ráadásul ösztöndíjas volt, tehát túl sok bonyodalommal járt volna, hogy maradjon.

Amber, ő más.

Hogy miért veszi el feleségül?

Mert így alakult!

Ahogy Amber elkezdett dolgozni az apja irodájában, rögtön rástartolt a nagyfőnök fiára. Tulajdonképpen mindenki Alfonzt irigyelte, mert Amber egy igazi szexbomba: hosszú, fekete haj, macskaszerű szemek, hatalmas mellék, vékony derék, karcsú lábak, amit előszeretettel mutogatott.

Mindenkinek.

Jogásznak sem volt utolsó, de nem is első, igazából azal biztosította be a helyét a cégnél, mint gyakornok, hogy megkérte Alfonz kezét.

Igen, nem tévedés!

Ha őszinte akart lenni magához, akkor Amber kérte meg az ő kezét és nem fordítva.

Addig lógott a nyakán, ment vele, hívta magával, amíg egyszer egy ékszerkiállításon rámutatott egy jókora gyémánttal megspékelt gyűrűre, hogy azt imádja!

Mielőtt Alfonz válaszolhatott volna, sikítva a nyakába ugrott, hogy köszöni, köszöni, és igen, persze, hogy igen... és valószínűleg életében először, igazából megcsókolta.

Na igen!

Az a gyűrű sokat ért!

Azért még egy valódi lelkesedés és egy igazi csók is kijárt!

Igaz, több nem, mert este megint csak a szokásos színjátékot nyomta le Amber a hálószobában, megtoldva némi hátcsikarással, amitől Alfonz azon nyomban le is konyult.

De Amber a nagy lelkesedéstől még ezt sem vette észre.

Na, ezért nem lett színész belőle, valószínűleg!

Alfonz apja csak a fejét csóválta az eset után. Másnap este, amikor leültek a vacsora utáni szokásos beszélgetésükre, akkor is csak óvatosan tette fel a kérdéseit az egyetlen gyermekének.

– Szereted te ezt a lányt? Tényleg feleségül akarod venni?

– Apa, nála jobbat nem kaphatok! Tudom, hogy törtető, meg többet számít neki, hogy a ti fiatok vagyok, mint bármi más, de én meg nem vagyok egy Adonisz! Tudok vele beszélgetni, meg lehet vele jelenni ott, ahol kell, aztán a többi majd lesz valahogy!

– A házassági szerződést még nem láttam! De nagyon remélem, hogy büszke leszek majd rád, fiam, és nem engeded elvakítani magad a szépségétől! Mert tagadhatatlan, hogy Amber nagyon szemrevaló!

– Ennyire már ismerhetnél, apa! Pont tőled tanultam, hogy hogyan lássak az emberek álarca mögé. Amíg Amber megfér a bugyijában, addig élvezheti a családunk által nyújtott előnyöket. Nekem meg lesz egy olyan feleségem, aki miatt a haverok irigyelni fognak, és az ügyfeleknek is tetszeni fog. Win-win szituáció, ahogy anya szokta mondani.

– Értem én ezt, kisfiam, de boldog, az leszel-e? – nézett rá az anyja komolyan, mert Amberrel kapcsolatban erős ellenérzése volt kezdettől fogva.

– Mi a boldogság, anyuci? Nem lehet mindenkinek akkora szerencséje, mint nektek! Egyébként meg te szoktad mondani, hogy egyet lépünk egyszerre! Most ez a lépés

következik! – rántott egyet a vállán, amitől a szülei egyáltalán nem nyugodtak meg.

Eddig jutott Alfonz az emlékezésben, amikor végre megtalálta a haverok által említett lakosztályt, és megpróbált a kártyájával bejutni.

Mert a legénybúcsú, az legénybúcsú!

Súlyos kötelezettségekkel jár!

Az elcseszett születésnap

Leon már csak szipogott és az orrát törölgette, amikor valami kaparászást hallott az ajtó felől. Abban reménykedett, hogy Conor jött vissza, bocsánatot kérni.

Azért ez még tőle is szemétség volt, hogy néhány órával a születésnapja előtt szakítson vele, pusztán azért, mert nem viheti magával a filmbemutatóra!

Nem érti, vagy nem akarja megérteni, hogy neki a filmgyár parancsol!

Ő a tökéletes testű, tökéletes mosolyú, ügyeletes szív-tipró, aki miatt rohannak az emberek a mozikba. A férfiak a helyébe, a nők a karjaiba képzelik magukat!

Ezt az imázst évekbe került felépíteni!

Két éve kezdett el komoly pénzt hozni ez a test, ez a mosoly, meg a filmgyár által ráerőltetett szerepek.

Mostanra a szülei végre vissza tudták fizetni azt a rengeteg hitelt, amivel megterhelték a házukat, csak azért, hogy őt támogassák, hogy évekig fizessék a tanulmányait, az ezerféle különórát. Egyetlen zokszó nélkül!

Miért nem érti meg Conor, hogy nem állhat most oda, mindenki elég, hogy igen, meleg vagyok!

Ezzel mindent tönkretenne!

Leginkább az imádott szüleit!

Conornak sajnos fontosabb, hogy a vörös szőnyegen mellette pózolhasson, mint az ő egész élete!

Most először, nemet mondott a szerelmének!

Erre tessék, az első ilyen alkalommal, egyszerűen elhagyta!

Ünnepelhet egyedül, a méregdrága lakosztályban, amit csak Conor kedvéért vett ki, az egyik legdrágább hotelben!

Várt még egy fél percet, töprengett, aztán mégis elindult az ajtóhoz.

Készen állt megbocsátani Conornak, ha végre megérti, hogy neki még jó ideig a karrierje és a szülei állnak az első helyen!

Nem mintha ígért volna bármit hat hónappal ezelőtt, amikor megismerkedtek!

Igaz, Conornak nem is kellett ígérni semmit, mert el kérte, sőt, kikövetelte magának mindig, amit akart! Az utazást, a ruhákat, a dedikált albumokat, a meghívókat a bulikra, és csak ötcsillagos szállodákban volt hajlandó vele összebújni, miközben elképesztő számlákat csinált neki.

Mert azt is természetesnek vette, hogy mindent ő fizetett.

Leon, amikor felállt, már az első lépésnél érezte, hogy kicsit sok volt a vodka, amit ivott, enyhén imbolygott is, majd anélkül, hogy kiszólt vagy kinézett volna, nagy lendülettel feltépte az ajtót.

Ám a legnagyobb meglepetésére nem Conor, hanem egy vadidegen fiatal férfi zuhant a karjaiba.

Szó szerint!

Ő még hátrált két, eléggé ingatag lépést, majd a ránehezedő súlytól jó nagyot puffanva, elterült a szőnyegen.

Alfonz, mert ő volt a másik férfi, először megpihent a széles mellkason, majd megigazította a szemüvegét, lassan legördült az ismeretlen testről, törökülésbe tornázta magát a szőnyegen és alaposan megnézte a másik férfit.

– Meg kell, hogy állapítsam, szinte teljességgel kizárhatjuk a lehetőségét, hogy te vagy az ajándékom! Lököttek a haverjaim, de nem ennyire! Mit keresesel a lakos... alkos... lakosztályomban, szóke herceg? – kérdezte nehezen forgó nyelvvel.

– Tekintettel arra, hogy ez az ÉN lakososztályom, te mondd meg, hogy mit is keresel itt, okoska! – nevette el magát Leon a részegek jellegzetes vihogásával.

– A legénybúcsúmat ünnepeljük, és a haverok azt mondták, hogy a kilences lakos... szóval olyan izé, nagyobb szobában vár még rám valaki, aki az ajándék nekem – mondta akadozó nyelvvel, de egyre vidámabban a vőlegény.

– Ez a hatos számú, okoska! És az enyém! Egyedül az enyém – görbült sírásra Leon szája, majd megpróbált felülni. Végül csak az oldalára fordult és megtámasztotta az egyre nehezebbnek tűnő fejét a karjával.

– Az majdnem ugyanaz! – rikkantott egy nagyot Alfonz, és kissé kilengett jobbra, de végül nem dőlt el. – A hatos

egy fejreállt kilences, kérlek szépen, de ha jobban megnézzük, az is lehet, hogy a kilences a fejreállt hatos. Tudod, minden attól függ, hogy honnan nézzük és mit akarunk ezzel elérni! – tolta vissza a szökevény szemüvegét ismét.

Mire a végére ért ennek a hihetetlenül bonyolult okfejtésnek, felfedezte az asztalon lévő vodkát, és megpróbált négykézláb elkúszni odáig.

– Te miért ittrad le magad, haver? Neked is legénybúcsúd volt? – kérdezte a sok piától elérzékenyült hangon.

– Rosszabb! A születésnapom lesz. Várj csak! Hány óra van? Nem, nem lesz, már van! Az a szemét Conor meg dobott!

– Conni?

– Nem, nem Conni! Conor! Tudod, egy pasi!

– Ajaj! Dráma, drága hátán! Nem is, dráma hátán! Én meg ki nem állhatom a menyasszonyomat! És a szex sem jó vele! – csuklott egy nagyot Alfonz és a szemüvege azonnal lecsúszott az orráról. Újfent.

– Akkor miért veszed el feselégül? – kérdezte Leon döbentén.

– Feselégül? – vihogott Alfonz, miközben az asztalba kapaszkodva felállt. – Te már ne igyál többet, haver! De nekem még muszáj! Mert egy tisztességes vőgelény – itt megtorpant egy pillanatra, – szóval én, mármint, hogy nekem, kötelező részegnek lenni a mai éjszaka! Aztán holnap másnaposság, fejfájás, és esküvő! De lehet, hogy utána megint leiszom magam! És akkor hivatkozhatok arra a törvényre, hogy a nászéjszaka nem került elhányásra, és

majd jól érvényesítem vagy mi. Érted? A házasságot! De nincs olyan szerencsém! – sóhajtott egy hatalmasat. – Mert Amber olyan, mint egy bogáncs! Tudod te, milyen a bogáncs?

Leon csak a fejét ingatta válasz helyett, de néhány másodperc múlva már azt sem.

– A bogáncs, kérlek szépen, az, ami ragad! Ha egyszer belédragadt, azt onnan ki nem szeded! Na, ilyen az Amber. És ő nekem a menyasszony! Ez jó, hihhi... Ő tényleg egy menyasszony! Jobb lenne elmenekülni tőle! De sajnos, már késő! Mert mi fizetünk mindent! Akkor inkább maradok! Az én anyucim meg apucim nem érdemlik meg, hogy cseberben hagyjam őket! Vagy vödörben – gondolkozott el ismét.

Leon mégis úgy döntött, hogy inkább felül. A tökéletes teste most sem hagyta cserben, Alfonz el is tátotta a száját.

– Azt a mindenit! Hogy te milyen izmos vagy! Húúúú! – kiáltott fel és még a szemüvegét is megigazította az orrán, hogy jobban lásson.

– Ez mind semmi! – csillant fel Leon szeme. – Mutatok én neked valamit, barátom!

Ezzel lekapta magáról a pólót, és ugráltatni kezdte a mellizmait.

Alfonz, kezében az üveggel, tátott szájjal figyelte a mutatványt, majd megbotlott a szőnyegben, és seggre esett.

– Fogadjunk, hogy ez a Conor vagy ki, az izmaidba volt szerelmes! – sziszegett és a sajtó hátsóját tapogatta.

– Nem! A hírnevembe! Cshisssss! Ez titok! De neked elmondom, barátom, mert valakinek muszáj elmondanom! – nézett igen komolyan Alfonzra, de közben csuklott két akkorát, hogy beleremegett az ajtó is. – Tudod, én egy híres színész vagyok! De van a gyár, ahol csinálják a filmeket, és ott azt mondták az okosok, hogy nem lehetek meleg! Érted ezt? Nem lehetek! De hát én nem leszek, én VAGYOK meleg! És Conor ezt nem érti! Mert ő mindig többet akar! Megőrzöd a titokomat, barátom? – nézett Leon immár könnyes szemekkel az újdonsült barátjára.

– A síríg! Mert te egy igaz barát vagy! Aki színész és meleg! Igyál, barátom! Pecsételjük meg a szóbeli szerződésünket ezzel a maradék vodkával! Meg a barátságunkat! – tette hozzá egyre jobban akadozó nyelvvvel Alfonz.

– Pecsételjük! Aztán aludjunk, barátom, mert mindjárt itt a fejfájás!

– Meg a másnaposság, barátom! Meg az esküvő! Jaj, már fáj is a fejem!

– Mert lelóg a szőnyegről a parkettára. Tedd ezt a párnát a fejed alá, barátom!

A barátság kötelez!

Leon ébredt elsőnek. Elcsodálkozott, hogy a szőnyegen feküdt. Amikor meglátta Alfonz fekete göndör fürtjeit, akkor elmosolyodott, majd villámgyorsan berohant a fürdőszobába és rövid úton megszabadult a retúrjegyet váltó vodkától.

Miután kihányta magát, beállt a zuhany alá és folyatta magára a forró vizet. Nála ez volt a bevált módszer a másnaposság leküzdésére.

Persze, ha otthon lett volna, az anyukája biztosan készít neki finom tojásrántottát, olyan lágyan, bacon szeletekkel, kis reszelt sajttal, ami ráolvad...

A zuhany alatt aztán elgondolkozott, hogy hogy került ide ez az aranyos, szemüveges fiú, és vajon mi lehet a neve?!

Alfonz arra ébredt, hogy hirtelen eltűnt mellőle a meleg adó hóforrás, és ezzel egyidőben valaki bolond módjára dörömbölni kezdett az ajtón. Na, jó, lehet, hogy csak kopogtatott, de az ő állapotában egy hangya léptei is elefántdobogásnak tűntek volna.

Meglepve látta, hogy pólóban és a kedvenc bokszeralsójában van mindössze, de sehogy nem tudott visszaemlékezni arra, hogy mi történt az éjszaka, pláne, hogy kivel?

Gondolkozás nélkül kinyitotta az ajtót, majd egymásra bámultak az ott álló, idegen férfival.

– Te ki vagy? – kérdezték szinte egyszerre.

Végzőra előjött Leon a fürdőszobából, falatnyi törölközővel a csípőjén.

– Hát így állunk! – kapta fel a vizet az ajtóban álló idegen. – Még ki sem tettem a lábam, és te máris beújítottál! És pont ezzel a... ezzel a... ezzel a málnácskával!? Ember! Van neked szemed?! – de a választ már nem várta meg, hanem sarkon fordult és elviharzott.

Alfonz betette az ajtót, majd végignézett magán ismét.

Igen, a málnácskás alsónaci volt rajta, amit az anyukájától kapott, és imádott. Ahogy az anyukáját is, meg a málnát is.

Egyszerre nevettek fel Leonnal.

– Málnácska! Ez nagyon jó! Egyébként ő volt Conor – és máris sírásra görbült a szája. – Miatta tettem szabaddá magam az egész hétvégére, erre most itt ülhetek, egyedül!

– Ne is gondold rá! Jösz velem, az esküvőre! – ajánlotta fel nagylelkűen Alfonz az újdonsült barátjának, akinek sehogy sem tudott visszaemlékezni a nevére. – Jesszusom! Az esküvő! Hány óra van?

– Mindjárt kilenc. Miért?

– Mert tízkor már a parkban kellene lenni, a fotózáson!
– de Alfonz csak vihogott, majd, amikor belenyilallt a másnapos fájdalom a fejébe, akkor gyorsan le is ült.

A fejfájás ugyanis némi szédüléssel is együtt járt, és átfutott a fájó fején, hogy nehéz lenne egy jókora monoklit kimagyarázni, ha lefejezi az asztalt, vagy a szék karfáját.

– Akció indul! – kiáltott egy nagyot Leon, de aztán gyorsan leült Alfonz mellé és megtámasztotta a fejét ő is. – Menj zuhanyozni – folytatta jóval halkabban, – én meg rendelek kávét, kaját, aztán rohanás! Gondolom, még át is kell öltöznöd, mert bármilyen aranyos ez a málnácskás naci, vőlegényi ruhának kicsit extrém! – de ekkor már megint, mind a ketten vigyorogtak.

– Hogy én ezért mit kapok Ambertől! – sóhajtott Alfonz. – De nem is! Ha velem jössz, akkor mindenki el lesz ájulva tőled! És senki nem mer majd velem balhézni! Illetve, Amber nem fog velem balhézni!

– Jól van, Málnácska, csak menj már zuhanyozni! – vigyorgott Leon, még mindig spiccesen.

– Ha már a vendégem leszel, nem ártana, ha bemutatkoznánk egymásnak, mert Amber sajnos nem hülye! Én egyébként Alfonz vagyok!

– Én meg Leon. Tudod, a filmsztár, aki meleg! De ez titok!

– Tényleg! Most, hogy mondod...

– Menj már zuhanyozni, mert a végén még az esküvődet is lekésed! – nevetett Leon, megvillantva mint a harminckét egészséges, vakítóan fehér fogát, tökéletes mosolyát.

– Nincs nekem olyan szerencsém, barátom! Amber az apám fiának akar a felesége lenni, és mivel egyke vagyok, sajnos, én leszek a férje! Pedig hidd el, szívesebben lennék

akár a te feleséged, mint az övé! Upssz! Ez szemétség volt tőlem? – nézett kétségbeesetten Leonra.

– Nyugi, nem volt az! Barátok közt elmegy! De mások előtt csak akkor mondj ilyet, amikor majd komolyan is gondolod – kacsintott az újdonsült barátjára Leon, és szó szerint betuszkolta a fürdőszobába a még mindig eléggé spicces vőlegényt.

Kóbor gondolatok

„Milyen kár, hogy Málnácska ma megnősül! De hát ilyen az ő formája! Találkozik egy kedves, vicces fiúval, aztán az meg a lányokat szereti! Pedig milyen szexi az a fekete keretes szemüveg rajta! És a fekete haja, ahogy göndörödik a vállánál! De hagyjuk az álmodozást más-korra!” – beszélte meg önmagával Leon, majd gyorsan hívta a szobaszervizt.

Hogy késésben voltak, az nem a pontos meghatározása az adott helyzetnek!

Baromira elkéstek!

Majdnem tizenegy óra volt, mire Alfonzék családi házához értek, még további fél órába tellett, amíg a vőlegény átöltözött, és bizony, délre sikerült csak megérkezni a parkba.

Leonnal mindig volt egy öltöny meg egy szmoking a ruhazsákjában, mert soha nem tudhatta, hogy a filmgyár mikor riasztja egy interjúra, vagy forgatás után egy fontos vacsorára valami elegáns étterembe.

Ennek köszönhetően most galambszürke öltönyben, fekete ingben, de nyakkendő nélkül, viszont még mindig enyhe fejfájással lépkedett az újdonsült barátja mellett.

A menyasszony arca egy tanulmány volt!

Már nyitotta volna a száját, nem éppen kedves üdvözlésre, amikor felismerte álmai pasiját!

Nem, nem Alfonzt, hanem Leont!

Minden alkalommal, amikor kelletlenül ágyba bújt a leendő hitvesével, Leonra gondolt, az ő kezét képzelte magára, neki sikított, képzeletében az ő hátát karmolászta.

És most itt állt előtte, dögösen, kigyúrtan, csillogó-villogó mosollyal. Elegánsan meghajolt, kezét csókolt neki és elnézést kért, hogy miatta (kegyes hazugság!) ennyire elkéstek.

Amber persze elnézett mindent!

A barátnői visongtak, amitől a másnapos hősöknek (mert hősiesen meg bírtak állni a saját lábukon!) azonnal hányingerük támadt.

A menyasszony kisajátította magának a híres vendéget, úgy kellett rászólni, hogy a vőlegényével is kellene néhány fényképet csinálni.

Ha már itt van!

Leont őszintén bántotta az ara viselkedése, de Alfonz odasúgta, hogy „Semmi gond, csak jussunk túl az esküvőn, botrány nélkül!”

Mert Alfonz látta Amber arcán, hogy mi a nagy helyzet!

Lehet, hogy nem volt egy világszépe, de az agya még most, másnaposan is jobban működött, mint sok embernek józanul.

Elmormogott magában egy imát, hátha az égiek meghallgatják, és Amber az utolsó pillanatban mégis meggondolja magát!

Aztán már csak sodródott az árral.

Néha ő is a menyasszony valamelyik oldalára került egy fotó erejéig, aztán beültek a limuzinokba, és elindultak a szállodába. Ugyanis a szálló rózsakertjében lesz maga a ceremónia, a dínom-dánom meg a bálteremben.

Mert Amber CSAK három dolgot kért nászajándékba az ő szüleitől: álmai menyasszonyi ruháját, a rózsakertet és a báltermet.

Amennyibe ezt került, akár az egész szállodát is megvehették volna!

Bezzeg ő, mit kapott Amber szüleitől?

Egy cigarettatárcát! Ami még valami ősrégi akárkié volt, mondta Amber apja. Bár valószínűleg csak egy ócskásnál vették. Egyébként meg sem Alfonz, sem senki a családból, soha nem is cigarettázott.

Ja, meg egy valódi kínai hernyóselyem nyakkendőt (100% műszálból, mert elfelejtették kivágni a kis anyagdarabot, amin mindez rajta volt) és egy krokodilbőr aktatáskát.

Ő, aki megrögzött állatvédő!

Bár, amikor visszavitte a boltba, ott megnyugtatták, hogy ez a táska még életében nem látott krokodilt, de semmilyen más állatot sem. Kiváló hamisítvány, ahogy a számla is.

Cintia, az anyukája csak legyintett, hogy ne foglalkozzanak ezzel, de ő leült a számítógép elé, és az utolsó pillanatban, komótosan, precízen átírta az Amber által összetákoltt házassági szerződést. Aztán kinyomtatta öt példányban, és mielőtt indult a legénybúcsúra, bevitte a menyasszonyának is, hogy írja alá. A titkárnőt, meg egy kollégáját rögtön be is hívta tanúknak.

Menyasszonya fél lábbal már a lánybúcsún volt, belezett az első két oldalba, megnézte az utolsó oldalt, az aláírás ugyanoda esett, mint az övében, az oldalak számozása sem változott, ebből rögtön feltételezte, hogy a vőlegénye nem módosított semmit a szövegen, és gondolkodás nélkül aláírta. Szabályosan, mind az öt példányt.

Alfonz és a tanúk szintén aláírkantották a nevüket, de Amber ekkor már csak az ajtóból szólt vissza, hogy az ő példányát zárja el a páncélba a titkárnője.

Még mindig mosolyra húzódott a szája, amikor ez az eszébe jutott. Lesz majd meglepetés, ha egyszer belelapoz a leendő felesége az iratba!

Kicsit elkalandoztak a gondolatai, mert az arája finoman oldalba bökte, épp akkor, amikor az anyakönyvvezető újra feltette neki a kérdést, hogy akarja-e Ambert a feleségének.

Nagyot sóhajtott és kimondta az igent.

Mi mást tehetett volna, ha már eddig eljutottak?

Közben a szeme sarkából a szüleit, s a mellettük ülő Leont figyelte.

Anyukája úgy mosolygott az újdonsült barátjára, mint a nagy tál tejszínhabos málnára szokott.

Apja csak kacsintott egyet, hogy na, ezen is túljutott, aztán egy laza, futónak is nevezhető hitvesi csók után máris a gratulálók gyűrűjében találta magát.

Minden rosszban van valami jó!

És ez örök igazság, tessék mindenkinek megjegyezni!

Például, ha Alfonz nem téveszti el a lakosztályt, soha nem találkozik a kedves Leonnal.

Vagy ha Leont nem hagyja ott a barátja, pont a születésnapja előtt, akkor valószínűleg soha nem részegedtek volna le (még jobban!) együtt.

Viszont, ha nem isznak annyit, és nem ébrednek későn, akkor lehet, hogy Alfonz soha nem merte volna meghívni Leont az esküvőjére.

És akkor nem történt volna meg a legeslegjobb dolog sem vele... de ne rohanjunk előre!

Alfonz a bálteremben Leont a saját asztalukhoz ültette, maga mellé, merthogy az ő vendége.

Ez már nem tetszett Ambernek, viszont jóleső örömmel töltötte el mind a két fiatal férfit. Eléggé széles mosollyal a szájukon vigyorogtak már a vacsora előtt is, és ez később csak hatványozódott.

Az ifjú férj az első táncot csakazértis! végigtáncolta az újdonsült nejével! Minden második lépésnél rátaposott a lábára (akarattal! – mert egyébként kiváló táncos volt), miközben szélesen mosolygott a kamerákba, és magában kiválóan szórakozott!

Amber sem tehetett mást!

Táncolt, mosolygott és gondolatban legalább hetven különböző módon tette el láb alól az „imádott” férjét.

A koronát az estére mégis az esküvői torta tette fel.

Amber DIREKT nem csináltatott málnahabos tortát, mert mind az öt emeletet az ő szájíze szerint kellett elkészíteni!

Alfonz ekkor már nem volt teljesen józan, kicsit sok volt a pohárköszöntő, ő meg lelkesen nyomatta a pezsgőt, koccintott az újdonsült barátjával, minden egyes alkalommal, ahogy valaki szólásra emelkedett. Meg akkor is, amikor nem.

Sajnos, a pezsgőt sem bírták jobban, mint a vodkát, előző éjjel.

Szóval, mire a tortát kellett felvágni, már eléggé ingatag lábakon álltak mind a ketten. A különbség csak az volt, hogy Leon nyugodtan maradhatott ülve a nagy esemény alatt.

Amber, belül dühösen, kívül füligéző mosollyal vonult a tortához, magával vonszolva az erősen spicces férjét.

Elegáns mozdulattal szelt egy jókora darabot, majd a villával a vőlegénye szájába tette az első emberes adag tortát.

Vaníliakrémes volt!

Amit Alfonz utált.

Ráadásul allergiás is volt a vaníliára!

Valószínűleg ezért választotta a kedves nej... így akaráván megúszni a nászéjszakát, de elszámította magát!

Az a jókora falat, egy gyönyörűen ívelt röppálya után, a kedves menyasszony dekoltázsán landolt, egy jól irányzott köpést követően. Aztán követte az egész szelet torta – de az már Amber arcára érkezett, szétterülve a száján, orrán, állán, meg ahova még jutott belőle.

– Hoppá! – rikkantott fel Adolf vigyorogva. – Hova tűnt a szád, kicsi feleségem? – röhögött az ifjú férj, és a kezével próbálta Amber szájába tolni a vaníliakrémes süteményt, a végtelenségig elmaszátolva azt az ifjú és piszkosul mérges arája arcán. – Ne mozogj már annyit, hát nem látod, drága feleségem, hogy nem találok azt a szép nagy szádat! Na, nyissad már ki! A tortának, nem másnak! Te kis huncut!

Ekkor már Amber füle is krémes volt, de ez sem szegte kedvét a vőlegénynek.

Míg az ifjú ara szülei dermedten ültek a helyükön, Alfonz anyukája elegánsan a férje vállára hajtotta a fejét és úgy nevetett, apukája viszont nyíltan vigyorgott, Leonnal együtt.

Amber barátnői végre magukhoz tértek, és elrácigálták a menyasszonyt a mosdóba, a felszolgálók meg elkezdték kiosztani a süteményt.

Alfonz és Leon, egy újabb pohár pezsgő után, közös erővel eltámogatták egymást a férfimosdóig. Ott megszabadultak mindentől, ami lehetséges volt az ő állapotukban, és hogy kiszellőztessék a fejüket, meg a kissé még háborgó gyomruk is megnyugodhasson, kisurrantak hátra, a parkba.

Ültek a padon, néhány bokor jótékony takarásában, időnként összenéztek, néha vihogtak egyet, vagy csuklottak.

Végül Alfonznak eszébe jutott, hogy éjfél előtt még van egy kötelessége, hiszen le kell szednie a menyasszony lábáról a harisnyatartót és el kell dobni a még nőtlen férfiak közé.

Leon nem tartott vele, nem akart még jobban a figyelem középpontjába kerülni.

Békésen üldögélt továbbra is a padon, így talált rá Amber, aki állítólag a férjecskéjét kereste.

– Hát te, díszvendég, mit szomorkodsz itt egyedül?

– Csak levegőzöm egy kicsit. Alfonz már elindult be, a terembe, ha igyekszel, még az előtérben utoléred! – húzódott odébb a padon Leon, mivel Amber hozzáprézelte magát.

Sajnos, a parfümjétől ismét a hányinger kerülgette.

Tömény volt és erőszakos, mint a nő!

– Nincs miért sietnem! Előttem még az egész élet... – sóhajtott egy látványosan nagyot a menyasszony.

– Szerencsés vagy, hogy egy ilyen fantasztikus férjed van! – mondta őszintén Leon, aki egyre több mindent érzett Alfonz iránt, de abból egyiknek sem volt köze a szimpla barátsághoz.

– Hagyjuk már a picsába a férjemet! – csattant fel Amber és hirtelen Leon combjaira vetette magát, lovaglósülésben.

Leon a döbbenettől egy másodpercet késlekedett, és ez elég volt Ambernek, hogy azonnal a szájára tapadjon.

– Gyere, álmaim pasija! Mutatok én neked olyat, ami-ben ennek a négy szeműnek soha nem lesz része! – és már tépte is szét a felsőjét, kiszabadítva terjedelmes melleit a tartókból, az egyik keze meg elindult Leon slicce felé.

Ám ekkor elindult más is.

A maradék pezsgő.

Felfelé.

Leon felugrott a padról, Ambert egy erőteljes mozdulattal arrébb helyezte, majd laza sugárban lehányta a buk-szus bokrot.

– További szép estét! – mondta illedelmesen, miután megtörölte a száját az anyukája által mosott és keményített zsebkendővel, magára hagyva a döbbent menyasszonyt.